

Trestný čin znásilnění je označován jako nejtraumatičtější trestný čin mezi dospělými po vraždě.¹ Při pohledu do kriminalistických statistik by se nám mohlo zdát, že jde o čin relativně méně častý.² Skutečnost je však taková, že znásilnění má obrovskou latenci. Realističtější obrázek o četnosti znásilnění proto získáváme pomocí anonymního dotazníkového šetření populace. Dle jeho výsledků můžeme odhadovat, že je v České republice během svého života znásilněna cca každá osmá žena.³

Vysoká latence činí ze znásilnění obtížně studovatelný společenský jev.⁴ Je zde totiž riziko, že výsledky získané sběrem dat z oficiálně zjištěných případů, respektive z dat pomáhajících organizací, budou toliko vzorkem určitého segmentu znásilnění a nebudou použitelné pro znásilnění obecně.

V literatuře je věnován prostor především viktimologickému hledisku, prožívání oběti a psychickým následkům znásilnění. Znásilnění patří k činům s nejlépe prozkoumaným mechanismem sekundární viktimizace. Další oblastí soustředěného zájmu je analýza proviktimizačních faktorů, které ovlivňují pravděpodobnost, s kterou bude žena obětí znásilnění. Stejně jako je hledána „ideální oběť“, je předmětem odborného zájmu též motivace pachatele.

V české právní odborné literatuře se však neseťkáváme s komplexním pojednáním o trestném činu znásilnění, které by integrovalo poznatky dalších právních odvětví. Tato práce si proto položila za cíl umožnit čtenáři komplexní pochopení problematiky tohoto trestného činu, a to způsobem, který by umožnil orientaci i osobám bez hlubší znalosti trestního práva. Druhým cílem práce bylo přinést návrhy de lege ferenda, použitelné při rekodifikaci trestního práva.